

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku B.B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w B.

o zapłatę składek na ubezpieczenie społeczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2005 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Apelacyjnego w L.

z dnia 18 stycznia 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W zażaleniu wnioskodawczyni B. B. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 18 stycznia 2005 r., odrzucające jej kasację z powodu konstrukcyjnego braku niewskazania okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 393⁵ k.p.c.), pełnomocnik skarżącej podniósł zarzuty naruszenia art. 393⁵ k.p.c. oraz art. 393³ § 1 pkt 3 w związku z art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c. i domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia wraz z zasądzeniem kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Zdaniem skarżącej ze sposobu argumentacji i lektury uzasadnienia kasacji wynika, że

zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo, albowiem w sprawie nastąpiło przedawnienie roszczenia, co sąd winien brać pod uwagę z urzędu (art. 393 § 2 k.p.c.). Ponadto argumentacja zawarta w kasacji na rzecz sprzecznych ze sobą, zapadłych wyroków w identycznej sprawie, uzasadnia potrzebę jednolitej wykładni art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych. Uzasadnienie przesłanki z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. może nastąpić w dowolnym miejscu, a rozstrzyga o tym argumentacja natury merytorycznej, ponadto w niniejszej sprawie ma miejsce oczywiste naruszenie prawa.

Sąd Najwyższy uznał, że zażalenie jest bezzasadne. W żadnym miejscu wniesionej skargi kasacyjnej nie został postawiony wyraźny zarzut, że zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo, tj. w sposób widoczny na pierwszy rzut oka i bez potrzeby wglębiania się w szczegóły sprawy, a jedynie zarzut „zwykłej” błędnej wykładni art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem - Sąd drugiej instancji ani Sąd Najwyższy nie mają obowiązku wyręczania strony skarżącej w precyzyjnym przedstawieniu (nazwaniu) okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSN 2002 nr 1, poz. 11). Wbrew twierdzeniom zażalenia tego rodzaju kwalifikowany zarzut kasacji oczywistego naruszenia prawa, postawiony dopiero w zażaleniu, nie podlega uwzględnieniu z urzędu przez Sąd Najwyższy, który w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę wyłącznie nieważność postępowania (art. 393¹¹ § 1 in fine k.p.c.). We wniesionej kasacji nie wskazano także wyraźnie na rozbieżności w orzecznictwie, które wymagałyby ujednolicającego stanowiska Sądu Najwyższego dotyczącego interpretacji konkretnego przepisu prawa, a sady nie są uprawnione do samodzielnego dokonywania konkretyzacji ani do ryzykowania domysłów co do wypełnienia wymagań skargi kasacyjnej, ponieważ to obciąża wyłącznie stronę skarżącą. Trafnie ujął tę myśl Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00 (OSNC 2001 nr 3, poz. 52), uznając, że odwołanie się skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez precyzyjnego przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393 k.p.c., nie stanowi spełnienia obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.. Ponadto przyjmuje się, że jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie,

to obowiązek ich przedstawienia (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie jest spełniony, choćby dały się wywieść z uzasadnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSN 2001 nr 10, poz. 156).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.